ילדי ישראל מתארים: איך נראה אלוהים? מה הוא אוכל ושותה? כמה ילדים

סרפר | עובדיה | חרותי | הכט | לוי | עמית | וייצמן | גידנסקי | אדרי

איזנר | האן | כהן | ליכטר | כהן | נפתלי | זטורי | ליכטר | כהן

כל ילד - והאלוהים שלו!

„אין לו גוף ולא דמות הגוף" — זה מה שמנסים ללמד את ילדי ישראל בבתי־הספר, כשמדובר במושג האלוהים. אבל ילדים הם ילדים בכל מקום. כשאינם מחוננים עדיין בכושר ההפשטה, הם מדמים את אלוהים בדמויות המוכרות להם, בווריאציות שונות, כפי שתואר בפניהם.

הציורים בעמודים אלה הם מעשה ידיהם של 18 ילדים, מגיל הגן עד כיתה ח'. כך הם רואים את אלוהים וכך הוא מצטייר בפניהם. כל אחד מהם גם התבקש להסביר את ציורו וההסברים מופיעים ליד התמונות.

חמישה ילדים נוספים, כולם תלמידי כיתה ו' בבית־הספר הדתי „ביל"ו" בתל־אביב, התבקשו גם הם לצייר את אלוהים. כולם סירבו. אבל גם להם היו דיעות מגובשות אודותיו. „השם הוא אש, אסור לצייר את אש האלוהים," אמר יוסף סקב. דעתו של חברו אהרוני היתה: „אלוהים זה גוף עליון, שאף אחד לא יכול לדעת איך הוא נראה ואף אחד לא יכול לדעת מה הוא עושה ואיך הוא עושה."

„אין לו דמות ולכן אי־אפשר לצייר אותו," אמר אבנר יוסיפוף, ואילו בן כיתתו, אברהם אלקיים, הצהיר: אף פעם לא חשבתי מה הדמות של אלוהים." הוסיף מתי בדיחי, בן אותה כיתה: „אלוהים הוא אדון עולם, ניסתר ואינו גלוי. הוא מתחלף בכל הדמויות."

התיאוריה המדעית היחידה אצל כל הילדים שהתבקשו לצייר את אלוהים, היתה דווקא בפיו של תלמיד דתי, מיכאל גולדשטיין, בן 10, תלמיד כיתה ה' בבית־הספר הדתי „ביל"ו": „אלוהים זה אטומים חיים. הוא גוף המקרין קרינה של רדיו־אקטיביות שיש להם השפעה על כל העולם." מיכאל היה גם התלמיד הדתי היחיד שהסכים לצייר את אלוהים — הוא מילא את דף הציור שלו בנקודות זעירות.

היחידה שלא האמינה בקיומו של אלוהים היתה נירה כהן, בת ה־13, תלמידת בית־ספר „עתיד" ברמת־גן. „אני לא מאמינה בקיומו של אלוהים," אמרה נירה, „אין בכלל אלוהים. אבל אם היה אלוהים כ־

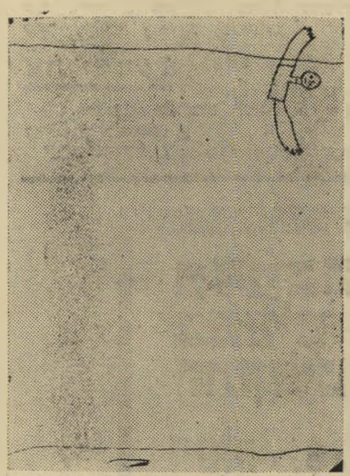

★ ★ ★

חיים הכט בן 6, תלמיד כיתה א': „אלוהים הוא המלך של כל הארצות. יש לו כתר גדול ומבריק והוא גר בשמיים. יש לו ידיים ורגליים, והולך כמו בן־אדם."

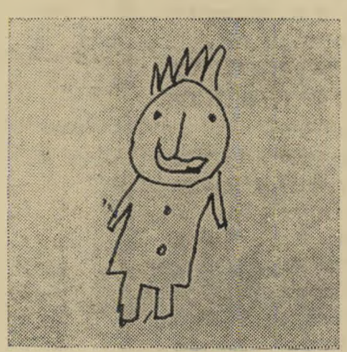

★ ★ ★

יסי דוי, בן שש, תלמיד כיתה א': „לאלוהים יש רגליים וכנפיים. הוא הולך על העננים. הוא אוכל כמו כל האנשים. אני חושב שהוא מבשל בעצמו. הכי הרבה הוא אוהב גלידה, שוקולד וסוכריות. אין לו אשה. הוא לבד בעצמו כל היום."

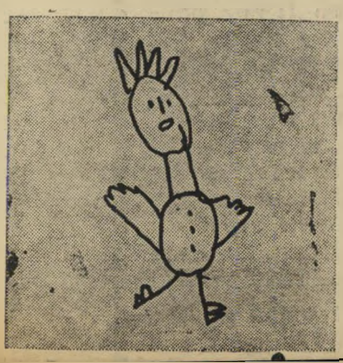

למזג סרפר, בת ארבע, מבקרת בגן־ילדים: „אלוהים זה שבשמיים. הוא מאחורי השמיים. הוא לא בא לבקר אותנו. אני לא יודעת מה הוא אוכל ויש לו רגליים וידיים ובטן כמו לכולם. אף פעם לא ראיתי אותו באף מקום. אין לו חברים. הוא לבד."

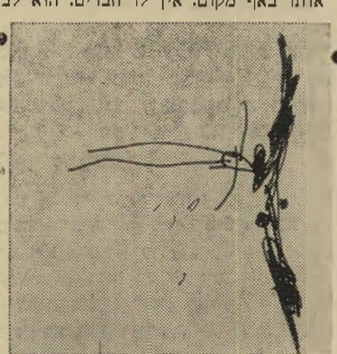

★ ★ ★

מיכל עובדיה, בת ארבע וחצי, מבקרת בגן־ילדים: „אלוהים חותך את הלשון אם משקרים. כשגונבים הוא חותך היד."

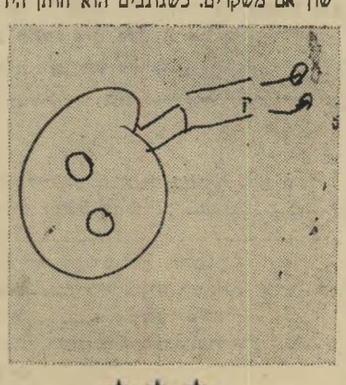

★ ★ ★

יגית חרותי, בת חמש וחצי: „לאלוהים יש פרצוף. אין לו ידיים, אבל יש לו כנפיים. הוא לא לובש כובע ואין לו חולצה ומכנסיים. אלוהים לא אוכל כלום,